

BOÓR JÁNOS KÖNYVÉBE

Kedves János,

valamiféle baráti és kedves, de mindenképpen nagyobb „ajándékot” szerettem volna írni születésnapodra. Nem jött össze, ahogy ma mondják. Így marad a baráti kézszorítás és ölelés, amely levélbe foglalva azt szeretné kifejezni, milyen hálás Neked egy nemzedék, amelyhez magam is tartozom. Számos érdemet, jó cselekedetet kellene itt most elsorolnom, amelyek életutadon Téged elkísérnek. Erre nem tudnék vállalkozni, mert annyira nem ismerlek. Biztos vagyok abban, hogy a levelekből, tanulmányokból és tanúságtételekből, melyekből ez a tiszteletedre megjelenő ünnepi köszöntő-kötetet mozaikként összetevődik, mindezeket helyettem is elmondják barátaid, barátaink.

Miért is vagyok hálás Neked egy nemzedék tagjaként? Sokáig nem ismerhettelek személyesen, szigorú és ellenőrzött határok választottak el bennünket, Te kívül, én belül éltem, mire aztán egyszer csak átjártunk egymáshoz, felfedeztük, hogy München és Pannonhalma nincs is oly messze egymástól. Neved, és ami azzal szervesen összeforrott, a *Mérleg* volt, amely ismertté tett hazánkban és számomra is. Izgalommal, szamizdatként, szellemi csemegeként vettük kézbe és olvastuk a folyóiratszemlét, friss levegőt, egészséges, szabad légkört árasztott írásaival. Igazi *Mérleg* volt, a mérleg hivatását töltötte be. Amit ugyanis keleten nem tettek bele a serpenyőbe, azt nyugaton te beletetted, hogy szellemi-lelki egyenesúlyunk helyrebillenjen, megmaradjon. Ez nagy szolgálat volt és talán ma is ugyanolyan időszerű, mint akkoron. Aminek mi nagyon örültünk, annak beteglelkű környezetünk kevésbé, sőt ártalmasnak, egy egész rendszerre veszélyesnek tartotta lapodat. Tudod, mostanában többet foglalkozom közelmúltunk egyháztörténetével. Megelégedve olvasok Rólad és *Mérleg*edről – csak halvány sejtelmem lehet, miként járultál hozzá egy rendszer összeomlásához, hiszen azt írták, hogy „bomlasztó” volt lapod. Arról is olvashattam, miként csempészték, miként terjesztették ezt a veszedelmet. Időnként eltűnődöm, mintha ma is félnének még tőle, de talán csak helytelenül értelmezem. Talán csak mesterségesen belénktáplált félelem-készletünk utolsó rezdülései, hullámai ezek a szorongások, és biztosan nem is tudatosak.

Rövidre fogva mondandómat: hálás vagyok emberségedért, elkötelezettségédért, nyugati mintájú katolikus hitedért, a *Mérleg*ért, a bencések iránti barátságodért, amelyet magam is élvezhetek, családi asztalotokért, melyet *Mártával*, Gyermekeddel együtt a két főapáttal is megosztottál, mindenekelőtt az élő, parázs Jézus Krisztus Egyházát erőre és előre juttatni akaró testvéri beszélgetésekért.

Isten éltesse! A fiatalabb testvér szeretetével gratulálok.

Asztrik

Pannonhalma, 2007. július 13.